

แกระโดดไปมอยู่ตรงหน้าต่ง แล้วทันไผ่เปิดอกพร้อมกับเจ้หายตัวไปทงหน้าต่งนั้น“แกระโดดไปมอยู่ตรงหน้าต่ง แล้วทันไผ่เปิดอกพร้อมกับเจ้หายตัวไปทงหน้าต่งนั้น”

แบรด สามีฉันประสบอุบัติเหตุเส้นเอ็นฉีกจากการเล่นเบสบอลในปี 1974 ซึ่งกระทบกระเทือนอาชีพเขาจนใครๆ พากันตกใจ เพราะในการแข่งขันเบสบอล ผู้เล่นมักไม่เปิดเผยอาการบาดเจ็บใดๆ ของตนให้ใครรู้ ดังนั้น เราสองคนค่อยๆ ปลีกตัวออกจากเพื่อนฝูง ทำตนไม่แตกต่างจากตอนได้รู้ข่าวว่าเพื่อนคนหนึ่งเป็นมะเร็งแล้วไม่กล้าไปหาหรือโทรไป ซึ่งน่าเศร้าเพียงไรที่เราปล่อยให้ความอับโชคนี้มาตัดขาดความเป็นเพื่อนจากกัน แต่แล้วข้อยกเว้นก็กรายมาในวันที่หวัอกพ่อแม่อย่างเราประสบชตากรรมโหดร้ายยิ่ง

วันนั้นแบรดไปแข่งเบสบอลกับทีมนิวยอร์กแยงกี้ ฉันกับลูกๆ คือ เทอร์รี่เจ็ดขวบ ทอมน้อยวัยสี่ขวบ และเจ้วัยสองขวบ จึงไปพักผ่อนชายทะเลนิวเจอร์ซีย์ร่วมกับเพื่อนๆ คือ แครอล เซฟเฟอและजूดิ่งของเธอกับลูกๆ ซึ่งขับรถตามกันมา ตลอดทงฉันเหนื่อยกับการคอยเตือนให้ลูกๆ ระวังตัว ยิ่งเจ้คนเล็กยิ่งซนมาก เมื่อถึงที่พัก ฉันเห็นว่าไม่มีที่จอดรถสำหรับजूดี ฉันจึงถอยรถตัวเองจอดชิดตัวบ้าน ด้วยความเอื้อเฟื้อเล็กๆ น้อยนี้เอง ที่กลายเป็นชนวนวิกฤติที่จะเกิดในกาลต่อมา

หลังจากสนุกกันที่ชายหาดตลอดบ่าย เรากลับบ้านและเด็กๆ กำลังสนุกอยู่ในห้องนอน ทันใดนั้นเทอร์รี่ร้องลั่นว่า “แม่ครับ เจ้ตกหน้าต่ง” ฉันวิ่งลงไปพบเจ้นอนหมดสติอยู่ตรงพื้นที่ซีเมนต์ หัวใจฉันหวาดผวาระอุมลูกมากอดไว้ แก้วปวกเปียกไม่หายใจ มีเลือดไหลจากหูและผิวหนังเป็นสีซีขาวคล้ำ แยกออกมาจากบ้านชั้นที่สามซึ่งอาจทำให้คอหัก ลินเจ้จุกปากเหยออยู่ ฉันพยายามสอดนิ้วเข้าไ้ แต่ขากรรไกรแค้นแข็ง

ฉันวางแกระกับพื้น มองหากิ่งไม้ที่จะทำให้อ้าปากออก นึกถึงขวดยาทาเล็บที่ถืออยู่ในมือตอนลูกร้องเรียก จึงรีบเอาใส่ปากเจ้ซึ่งสามารถหายใจแผ่วๆ เมื่อลิ้นที่จุกปากขยับไป จากนั้นรถตำรวจมาถึงและพาส่งโรงพยาบาลทันที

เทอร์รี่เล่าให้ฟังว่า เจ้เล่นเลื้อยไม่อยู่ตรงหน้าต่งบ้านที่เปิดอยู่ แต่มีม่านรูดปิดไว้ แกระโดดไปมอยู่ตรงหน้าต่ง แล้วทันไผ่เปิดอกพร้อมกับเจ้หายตัวไปทงหน้าต่งนั้น ร่วงลงไปกระทบกับหลังคารถที่ฉันจอดไว้ก่อนกระดอนมาฟาดซีเมนต์ หากแยกตกลงมาโดนพื้นซีเมนต์ตรงๆ ก็คงจะต้องเสียชีวิตอย่างแน่นอน

ฉันโทรศัพทถึงแบรดซึ่งทีมของเขากำลังแข่งขันอยู่ ภรรยาจะบอกสามีได้อย่างไรว่า ลูกของเรากำลังจะตาย ช่างไม่มีวิธีง่ายตายเลย “แบรดคะ เจ้ตกหน้าต่ง ฉันคิดว่าแกคอหัก โปรดมาโดยเร็วเถิด” เขารีบปากว่าจะมาทันที พยาบาลซึ่งเห็นฉันร้องไห้อยู่เข้ามาจูงมือ

ตอนคุณเข้าหน้าพระผู้เป็นเจ้า ฉันทั้งโกรธกริ้วและโศกสลด ได้แต่วิ่งวนกับพระองค์ว่า “ได้โปรดเถิด อย่าพรากเจ้ไปจากเราเลย โปรดให้แกมีชีวิตรอดเถิด”

ฉันถูกพาไปยังห้องพักรักษาของโรงพยาบาล แต่ไม่สามารถข่มตาหลับได้ หัวหน้าพยาบาลเข้ามาบอกข่าวว่า น้าอัศจรรย์ที่เจ้ไม่มีกระดูกส่วนใดแตกเลยในร่างกาย “แต่คุณต้องลงนามยินยอมให้แพทย์ผ่าตัดสำรวจจะโหลกศีรษะ ซึ่งอาจทำให้เกิดการตกเลือดได้” ฉันไม่ยอมเชื่อว่ หมอกำลังผ่าตัดสมองลูก

“ฉันเห็นไม่ได้ ต้องปรึกษาใครๆ ก่อน”

“คุณนายคะ เราไม่มีเวลาพอ ถ้าคุณไม่ยอม ลูกคุณอาจเสียชีวิตได้”

ฉันยอมลงนามโดยดี แล้วการเริ่มต้นรอคอยก็เริ่มต้น ในอีกชั่วโมงต่อมาแพทย์แจ้งว่า เจย์ผ่านพ้นการผ่าตัดแล้ว แต่ยังหมดสติอยู่ อีกทั้งเร็วเกินกว่าจะบอกได้ว่าสมองถูกทำลายจากแรงกระแทกหรืออย่างไร ตอนบ่ายสองโมง ทอมมีมาถึงพร้อมกับคาดหวังเต็มที่ว่า ลูกคงเสียชีวิตไปแล้ว เราสองคนยืนข้างเตียงเจย์ขณะบรรดาระชิบกับลูกด้วยน้ำตารินไหล “เจย์ พ่อแม่อยู่ที่นั่นแล้ว เรายังรักลูกมาก”

เราบีบมือกันแน่น สภาพลูกในตอนนั้นยากแก่การที่พ่อแม่คนใดจะทำใจรับได้ ดวงตาถูกเบิกกว้าง แต่มองไม่เห็น แขนขาขยับได้ ทอมมีคุยกับศัลยแพทย์ซึ่งได้พยายามเต็มที่ในการผ่าตัด ขั้นตอนต่อไปคือการรักษาพยาบาลอย่างดีที่สุด เพื่อนเราแนะนำนายแพทย์เกล็น เคิร์คแลนด์ ศัลยแพทย์เด็กมือเยี่ยมของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนิวยอร์กที่เกาะแมนฮัตตัน

หมอเอ็บสไตน์ให้เราพาเจย์ไปนิวยอร์กทันที หากคณะแพทย์ผู้ทำการผ่าตัดไม่เห็นด้วย เนื่องจากแกยังไม่แข็งแรงพอจะเดินทางได้ เราสวดมนต์ภาวนาและทำตามสัญชาตญาณ เมื่อไปถึงโรงพยาบาลนิวยอร์ก หมอเอ็บสไตน์กับทีมงานคอยอยู่แล้ว หลังการตรวจหมอบอกว่า “อาการเจย์หนักมาก แต่เราตรวจไม่พบว่าประสาทถูกทำลาย” ฉันกับบรรดาระชิบอดใจเข้าหากันอย่างยินดี แต่หมอบอกว่า “สิ่งสำคัญคือการที่คุณช่วยให้เด็กหายใจขึ้นมาได้ในนาทีแรก มิฉะนั้นเจย์จะต้องเสียชีวิต แต่ตอนนี้เรามีโอกาสสูงเพื่ออยู่รอด”

มันจะเป็นการให้กำลังใจที่ดี หากเหตุการณ์ต่อมาใช่จะราบรื่น ชั่วโมงต่อมาเจย์มีอาการชักซึ่งหมอบอกควบคุมเอาไว้ได้

หมอเจาะศีรษะแก่เพื่อบรรเทาความกดดันอันเกิดจากสมองถูกกระแทกอย่างแรง และต้องเจาะเพิ่มอีกครั้งเพื่อสอดสายยางเข้าไปในกะโหลกศีรษะ สายยางนี้เชื่อมกับเครื่องวัดไฟฟ้าเพื่อให้หมออ่านความดันสมองได้

ฉันเฝ้าอยู่ข้างตัวลูก แต่แกล้มและบอกแก่ว่า “เจย์ถูกแม่ ตื่นเกิด เรายังรักลูกมาก โปรดลืมตาขึ้นมามองแม่ด้วยเถิด” เราบอกแก่ซ้ำๆ ไม่หยุด บรรดาระชิบไปเล่นเบสบอลเพื่อบรรเทาความเครียด เขาแจกกาแฟให้กับพ่อแม่คนอื่นๆ และแจกสายเซ็นคนไข้เด็กๆ วันเวลาที่ผ่านไป

ทำให้เราได้รับข่าวคราวจากคนที่ไม่เคยติดต่อกันมานานและคนที่ไม่รู้จักกัน ซึ่งพากันให้กำลังใจมากมาย มีจดหมายนับพันฉบับมาจากทั่วประเทศ

ในวันที่สิบหกหลังเกิดอุบัติเหตุ ขณะฉันนั่งหมอบเฝ้าลูก ทันใดนั้นแกผงกหัวขึ้นมาขยับตา ข้างเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เราค้นหา แต่หมอเอ็บสไตน์บอกไว้แล้วว่า เจย์อาจไม่ขยับเขยื้อนเป็นวันหรือเป็นเดือนก็ได้ แต่ในอีกสามวันต่อมาแกลืมตาขึ้นมา มอง ล้อคอแห่งผากเจ็บปวดจากการสอดสายยางเกินกว่าจะพูดออกมาได้

ครั้งวันที่ยี่สิบสอง เจย์เอ่ยด้วยเสียงแผ่วว่า “ผมหิวครับ” สามวันต่อมาเมื่อแกนั่งเล่นอยู่บนพื้นห้อง แกยื่นมือมาหาและเอ่ยว่า “ผมรักแม่”

หนึ่งปีต่อมา เจย์ฟื้นตัวและชนเหมือนเดิม ฉันกับสามีฟื้นตัวจากความทุกข์ จดหมายมากมายที่หลังไหลเข้ามา

ทำให้ฉันเข้าใจได้ว่าคนเราต้องการพึ่งพาอาศัยกันและกันมากเพียงไร มนุษย์เราทุกคนล้วนต้องประสบเหตุวิกฤตในชีวิตสักครั้ง และเมื่อเกิดสิ่งนี้กับเรา

ฉันจึงได้รู้ว่าเราไม่จำเป็นต้องแบกความทุกข์เอาไว้ในหัวอกเพียงผู้เดียว หากสามารถเอื้อมไปรับแรงประคองจากผู้คนรอบข้าง จากครอบครัว

เพื่อนฝูงหรือแม้แต่คนแปลกหน้า ซึ่งเราขอให้เขาช่วยสวดภาวนาเพื่อเราได้เสมอ

และถ้าเหตุการณ์นี้เกิดกับคนอื่น ก็โปรดอย่านิ่งเฉย เพราะไม่ว่าจะอย่างไร จงยื่นมือคุณออกไปให้เขาเกาะประคองอย่างเต็มใจเถิด

เพราะแผนที่เต็มไปด้วยพลังอันเมตตาปรานีและกำลังใจนั้น ย่อมจะทรงพลังเสมอสำหรับผู้ที่ประสบเคราะห์กรรม ดังที่ฉันพบพานและติดตรึงอยู่ในหัวใจราบจนบัดนี้

โสภภาพรณ รัตนะ

ภาพ : ต.ญ.ภณชิลลา ชัยมุสิก